

H. Braad-Sørensen

J. nr. A. 511

Da gestapo kom og hentede lægen i Lendum.

Jeg sad hjemme og drak bygkaffe sammen med TB fra Hjørring, da der kom en telefonopringning, hvor der kort blev sagt: "gestapo er på vej til lægen i Lendum, prøv og kom først". "Er du frisk til den tur TB"? - "Ja selvfølgelig". Jeg fik fat i et par pistoler foruden 1 til TB, og op ad gaden fik vi fat i Calle og en mere, oppe ved købmand Nobbe kom Nygård kørende med et selskab, men de blev sat af på gaden. Dette her var mere vigtigt. Vi gav os på vej, et stykke oppe af Danmarksgade mødte vi en dansk løjtnant, jeg spurgte om han ville med, han sagde ja. Han kom ind i bilen, men på vej op til flyvepladsen, som vi skulle passere, stak jeg løjtnanten den ene pistol og sagde: "Hvis vagten stopper os, så skyder vi os igennem, for vi skal derop", da udbrød han, "Så skal jeg ikke med, dette her er jo livsfarligt". Vi kikkede på ham og jeg stoppede Nygård, og sagde til løjtnanten: "Du må hellere gå ud, for vi er alle bevæbnet, og det elene er livsfarligt".

Vi kom til Lendum, og kunne straks se at der var noget i ^{gøre}gøre, gaden var øde og folk stod inde bag gardinerne og kikkede.

Nygård stoppede et godt stykke derfra, og kun Calle og jeg begav os til lægeboligen, resten gik i læ bag husene. Da vi kom hen til huset gik Calle bag om huset, jeg gik til fordøren, og da jeg havde banket et par gange og ingen svarede gik jeg ind døren var ikke låst.

Jeg gik igennem huset, og ude i køkkenet stod en ung pige og gråd, samtidig med at hun pakkede en kuffert, jeg spurgte, hvor er Lægen? Hun snøftede og sagde at gestapo var kørt med ham, men de ville komme tilbage. I det samme kom Calle ind af bagdøren, der er intet at se eller finde her ude, sagde han. Vi talte lidt om at stikke en pistol i kufferten, men blev enige om at det var for farligt, både for lægen og den unge pige. Vi bad hende skynde sig færdig og gå hjem, thi kom de mens vi var der, blev der bare ballade. Hun blev hurtig færdig og gik. Vi gik lidt rundt i huset for at se om der var noget. Calle gik igen ud ad bagdøren, og jeg gik så for at tale med kammaraterne nede på vejen, men lige som jeg var kommet ud på vejen kom en bil kørende op bag mig, og den standsede. Jeg var hurtig klar over at det var gestapo med lægen, Jeg gik roligt videre, men ventede hvert øjeblik at blive råbt an, men gudskelov kom Calle frem og opdagede faren. Vi gik i dækning, men det gjorde gestapo også, de havde opdaget, at der var noget galt. Vi bad Nygård køre, og kort efter kom en lastbil med soldater, så vi løb vores vej. Dem kunne vi ikke kæmpe imod.

Samme nat kørte Nygård og jeg rundt mange steder for at varsko folk, og mange våben skiftede plads, vi kørte i Nygårds benzinbil som han havde gemt. Vi kørte med nedblændede lygter, og jeg sad på forsædet ved siden af Nygård med maskinpistol. Vi skulle jo nå mange steder, og det kunne blive varmt.

Gestapobesøg i Hassings ejendom.

Jeg havde flere forskellige steder at bo. En overgang havde jeg to værelser i Hassings ejendom. Det vil sige, det var fru Østergård jeg lejede af, og på den betingelse, at jeg selv ville gøre rent, thi det forrige værelse jeg havde, kom jeg hjem en dag og fandt en stuepige gøre rent, godt at hun ikke var særlig proper, thi havde hun kikket under sengen eller løftet dynen, så havde hun fundet både pistoler, maskinpistoler og sprængstof og mange illegale blade. Jeg fik hurtigt pigen læsset ud, med den besked at her skulle jeg nok gøre rent, men hvor meget havde hun set?

Jeg besluttede at flytte hele stadsen væk fra værelset et stykke tid, og jeg selv flyttede ind i et andet værelse.

Kort tid efter blev jeg vækket en morgen tidlig af en maskinpistolsalve nede i gangen, og jeg kunne høre nogen løbe på gangen, og nogen løb ned af bagtrappen, så blev der stille et øjeblik, men så kom en løbende op af fortrappen og rev i alle dørene og løb ned af bagtrappen.

Jeg blev hurtig vågen, og tog min Colt og satte skud i løbet og fandt to håndgranater frem og satte dem på bordet. Jeg sad jo som en rotte i en fælde.

Jeg klædte mig på i mørke, låste døren op, og satte mig i en stol helt tilbage i værelset. Der sad jeg i mørke i ca. 1 time, så kom en listende op af trappen, og hen uden for min dør standsede han, der blev stille et øjeblik, så blev der banket på døren.

Jeg løftede Colten og sagde: "Kom ind"! Døren blev åbnet og skubbet op, men der stod ingen udenfor, men en kendt stemme sagde: "Lad være med at skyde, det er mig, Calle, jeg er godt klar over, at du sidder parat". (Det var en fast aftale at man aldrig måtte stå foran en dør efter at der er banket på, thi man kan risikere, at der kommer en salve gennem døren). Han spurgte: "Hvad har der foregået her, thi der er et forfærdeligt svineri her nede på gangen, og et stort hul ved siden af et knust gangvindue". Jeg forklarede, hvad jeg havde hørt, så siger Calle: "Ja du, det er din Onkel Christian, der har sendt mig, han sagde, hvis du ved hvor Poul er, så sig at Gestapo og ca. 25 soldater har været ovre for at hente ham, og du er vist den eneste, som ved hvor han er". Jeg sagde at det var muligt jeg kunne finde dig, men du må ikke komme hjem de første par dage.

Vi sad og sludrede lidt, og blev så enige om at gå ned på gaden for at se hvordan det stod til, vi var også kaffetørstige, men vi blev enige om at vente til min faster kom i forretningen. (Hun havde en hatteforretning ved Løveapoteket) Der plejede vi at mødes når der var noget galt. Da forretningen blev åbnet, gik vi ad bagdøren. Der var foruden min faster frk. Graversen og frk. Schultz, to meget pålidelige damer, de var straks friske til at lave kaffe, og de fortalte at chauffør Nygård også var taget. Jeg sagde også?

Jo, for Oskar Madsen var jo taget, nu fik vi travlt. Det var med at komme ud og høre, hvor mange der var taget. Kaffen blev hurtigt sat til livs, og så ud af bagdøren, men vi måtte love at komme igen, hvis der var nyt.

Vi gik hen på hjørnet ved Løveapoteket, og mens vi stod der kom Gestapo kørende med Oskar Madsen og to andre, som vi ikke kunne se hvem var. Vi fik hurtigt at vide, at der var andre i saksen, direktør Thomsen, Oskar Madsen, Borresen, Chr. Jensen, Nygård, Assistent Jensen Sømandshjemmet.

Nu skulle jeg passe på. Den nat sov jeg hos Lars Bang i Jerup.

Senere samme dag mødtes vi alle i min gruppe i Hatteforretningen, hvor der blev holdt krigsråd, thi hvor meget vidste Gestapo?

Gestapos besøg i Hassings ejendom gjalt Hassings søn og Hassing. De fik ingen af dem. Fru Hassing var til afhøring, men fik lov at gå.